

ECT aktualitātes: 2025. gada aprīlis

A. Lielās palātas nolēmumi

1. [Ships Waste Oil Collector B.V. and Others v. the Netherlands](#)

Pieteikumi Nr. 2799/16 u.c., 2025. gada 1. aprīlis

Kriminālprocesā likumīgi iegūtu telefonsarunu noklausīšanās rezultātā iegūtu datu nodošana un izmantošana konkurences tiesību procesos

Pieteicēji ir seši komersanti, daļa no kuriem nodarbojas ar kuģu atkritumu savākšanu, bet daļa ar būvniecību. Kriminālprocesu, kuros bija iesaistīti komersanti, ietvaros tiesiski ar izmeklēšanas tiesneša akceptu tika iegūti dati, veicot telefona sarunu noklausīšanos. Vēlāk prokuratūra šos datus nosūtīja Nīderlandes Konkurences iestādei, kura savukārt tālāk tos izmantoja ar kriminālprocesu nesaistītās administratīvajās izmeklēšanās, kas saistītas ar aizliegtu vienošanos par cenām (*price fixing*). Šo procesu ietvaros tika konstatēti Konkurences likuma pārkāpumi, un komersantiem uzlikti sodi.

Pieteicēji savās sūdzībās Eiropas Cilvēktiesību tiesai (turpmāk – ECT) norādīja, ka šādu datu nosūtīšana konkurences iestādei, lai tā tos vēlāk izmantotu ne kriminālprocesu, bet citu procesu ietvaros, pārkāpj Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 8. pantu (korespondences neaizskaramība) un 13. pantu (efektīvas aizsardzības nodrošinājums).

Pievērojoties Konvencijas 8. panta iespējamajam pārkāpumam, ECT atzina, ka datu nodošana citai iestādei paplašināja to personu loku, kas var iepazīties ar pārtvertajiem datiem, un novest pie izmeklēšanas vai citu darbību uzsākšanas pret datu subjektu. Līdz ar to tiesa secināja, ka šādu datu nosūtīšana tālākai izmantošanai citai iestādei ir atzīstama par atsevišķu personas Konvencijas 8. pantā ietverto tiesību ierobežojumu, kas ir nošķirams no sākotnējās saziņas pārtveršanas.

Tiesa secīgi uzsvēra, ka tā vēl savā judikatūrā nav sniegusi norādījumus par piesardzības pasākumiem, kas jāievēro, pārsūtot pārtvertus datus citām iestādēm, izņemot ļoti specifiskā gadījumā, kas saistīts ar datu starptautisku pārsūtīšanu, kas savākti, pārtverot sakarus lielā apjomā. Ārpus šī konteksta tiesa uzsvēra, ka piesardzības pasākumiem ir jāsatver vairākas minimālās prasības un jābūt nostiprinātiem tiesību normās, lai tādā veidā izvairītos no patvaļīgas un ļaunprātīgas rīcības.

Pirmkārt, ārpus sākotnējā krimināltiesiskā konteksta ir pieļaujama tikai tādu pārtverto materiālu pārsūtīšana, kas ir iegūti atbilstoši Konvencijas prasībām. Otrkārt, valsts tiesību aktos ir skaidri jānosaka apstākļi, kādos šāda pārsūtīšana var notikt. Treškārt, tiesību aktos ir arī jāparedz aizsardzības pasākumi attiecībā uz pārsūtīto datu pārbaudi, glabāšanu, izmantošanu, tālāku nosūtīšanu un iznīcināšanu. Ceturtkārt, šādu datu pārsūtīšanu, lai tie tiktu izmantoti mērķiem, kas pārsniedz sākotnējo krimināltiesisko kontekstu, kurā tie tika iegūti, ir jāvar efektīvi pārbaudīt tiesai vai citai neatkarīgai iestādei.

Vērtējot to, kāds ir valsts rīcības brīvības apmērs šādos jautājumos, ECT norādīja, ka būtībā rīcības brīvības apmērs nav atkarīgs no tā, vai persona ir fiziska vai juridiska, un tās tiesiskā statusa, bet gan no datu satura un rakstura – rīcības brīvība ir plašāka tad, ja datu vākšana un apstrāde ir saistītas ar fiziskas vai juridiskas personas komercdarbību,

nevis ar personas privāto sfēru vai aspektiem, kas ir īpaši nozīmīgi personas esībai vai identitātei.

Izskatāmās lietas kontekstā tiesa visupirms norādīja, ka nav šaubu, ka dati sākotnēji kriminālprocesa ietvaros tika iegūti tiesiski, un to ieguvī atļāva arī izmeklēšanas tiesnesis.

ECT atzina, ka ierobežojums ir noticis, pamatojoties uz likumu, – tiesību normās pietiekami skaidri bija definēti gadījumi, kad datu pārsūtīšana ir pieļaujama. Tas, ka prokurors, kurš atļāva datus pārsūtīt, nebija rakstveidā pamatojis to pārsūtīšanas nepieciešamību, vēl pats par sevi nenozīmē, ka tas ir noticis prettiesiski, jo tiesību normas šādu prasību nenoteica.

Pievēršoties izvērtējumam par to, vai ierobežojums ir bijis nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā, ECT sāka ar to, ka tas vien, ka datu pārsūtīšanu sākotnēji ir atļāvis prokurors, nevis tiesa, pats par sevi neliecina par Konvencijas pārkāpumu. Ja paši dati ir iegūti tiesiski, kā arī, ņemot vērā to, ka to iegūšanu bija apstiprinājis izmeklēšanas tiesnesis, arī visaptveroša tiesas vai citas neatkarīgas institūcijas *post factum* uzraudzība var līdzsvarot to, ka sākotnēji atļauju nav sniegusi neatkarīga institūcija vai amatpersona. Izskatāmajā lietā ECT konstatēja, ka tieši tas arī bija noticis – pieteicējiem bija iespēja vērsties tiesā un apstrīdēt datu pārsūtīšanu. Attiecīgi tiesas, neatkarīgi no prokurora izvērtējuma un sniegtās atļaujas, retrospektīvi izvērtēja pārsūtīšanas tiesiskumu un atbilstību Konvencijas prasībām. Pieteicēji nebija pamatojuši to, ka šāds izvērtējums ir bijis neefektīvs. Ņemot vērā to, ka Nīderlandes tiesas bija rūpīgi izvērtējušas pārsūtīšanas tiesiskumu, līdzsvarojušas pieteicēju un valsts intereses, kā arī to, ka bija norādīti pietiekami iemesli, lai pamatotu datu pārsūtīšanas nepieciešamību konkurences tiesību piemērošanai, ECT atzina, ka valsts ir rīkojusies savas rīcības brīvības ietveros.

Līdz ar to ECT nekonstatēja nedz Konvencijas 8. panta, nedz 13. panta pārkāpumu.

Tiesnešu balsojums nebija vienbalsīgs. Piemēram, daļa tiesnešu uzskatīja, ka, pieļaujot kriminālprocesa ietvaros iegūtu datu izmantošanu “mazāk svarīgiem” mērķiem, tiek paredzēts būtiski zemāks pamattiesību aizsardzības līmenis salīdzinājumā ar to, ko Eiropas Savienības ietvaros paredz tā sauktā ePrivātuma direktīva (2002/58/EK).

2. [Mansouri v. Italy](#)

Pieteikums Nr. 63386/16, 2025. gada 29. aprīlis

ECT noraida Tunisijas pilsoņa iesniegto sūdzību par viņa izraidīšanas apstākļiem uz Tunisiju, jo viņš iepriekš nebija vērsies Itālijas tiesās

Pieteicējs ir Tunisijas pilsonis, kurš no 2014. līdz 2016. gadam, pamatojoties uz termiņuzturēšanās atļauju, kas bija derīga līdz 2016. gada aprīlim, tiesiski bija uzturējies Itālijā. 2016. gada janvārī viņš devās uz Tunisiju, bet 2016. gada maijā, kad viņa termiņuzturēšanās atļauja vairs nebija derīga, ar kuģi devās atpakaļ uz Itāliju. Uz Itālijas robežas viņam tika veikta identitātes pārbaude, kur tika noskaidrots, ka viņa uzturēšanās atļaujai ir beidzies derīguma termiņš, valsts iestādes viņam ir atteikušās to atjaunot, kā arī tas, ka viņam nebija vīzas, lai ieceļotu Itālijā. Līdz ar to policija saskaņā

ar nacionālajiem normatīvajiem aktiem un Šengenas Robežu kodeksu izdeva rīkojumu par ieceļošanas aizliegumu, kā arī lika kuģa kapteinim nogādāt pieteicēju atpakaļ Tunisijā. Pieteicējs norādījis, ka brauciena laikā, kas ilga septiņas dienas, viņš bija ieslodzīts kajītē, kuru stingri un pastāvīgi uzraudzīja kuģa apsardzes darbinieki.

Pieteicējs sūdzībā ECT norādīja, ka ir pārkāptas viņam Konvencijas 5. pantā (tiesības uz brīvību un drošību) ietvertās tiesības kā sekas tam, ka viņam uz kuģa ir prettiesiski atņemta brīvība, ka viņš nebija informēts par šādas brīvības atņemšanas iemesliem, kā arī tam, ka viņam nav bijuši tiesību aizsardzības līdzekļi, lai apstrīdētu brīvības atņemšanas tiesiskumu. Papildus viņš norādīja arī uz Konvencijas 3. panta (cietsirdīgas un pazemojošas apiešanās aizliegums) pārkāpumu kā sekas apstākļiem uz kuģa.

Valdība norādīja, ka Itālijai šajā gadījumā nav bijusi jurisdikcija, jo situācija, ar kuru pieteicējs saista savu Konvencijā ietverto tiesību pārkāpumu, ir noslēgusies Tunisijas teritorijā. ECT, atsaucoties uz savu judikatūru, norādīja, ka izšķiroši ir tas, kas ir kuģa karoga valsts, kas šajā gadījumā ir Itālija. Tāpat tā secināja, ka kuģis sešas no septiņām dienām ir atradies Itālijas teritorijā, un kuģa kapteinim bija saistoši Itālijas normatīvie akti. Līdz ar to tiesa konstatēja, ka Itālija ir īstenojusi savu jurisdikciju. Tālāk tiesa vērtēja ECT jurisdikciju *ratione personae* (vai sūdzībā aprakstītie notikumi un darbības ir attiecināmas uz valsti). Tiesa norādīja, ka kuģa kapteinis, kad viņam tika uzticēts uzdevums atgriezt pieteicēju Tunisijā, bija apveltīts ar valsts varu, un šī vara bija piešķirta uz visu to laiku, kamēr pieteicējs atradās uz kuģa, tostarp laikā, kad kuģis atradās Tunisijas teritoriālajos ūdeņos. Tādējādi notikumi, kas ir pamatā sūdzībai, ir attiecināmi uz Itāliju un ir tādi, kas rada Itālijas atbildību.

Secīgi ECT pievērsās Konvencijas 5. panta iespējamajam pārkāpumam, izvērtējot valdības argumentus par to, ka pieteicējs nav izsmēlis visus nacionālos tiesību aizsardzības līdzekļus.

Pirmkārt, tiesa vērtēja, vai pieteicējam bija tiesības vērsties ar kompensācijas prasību pret valsti vai kuģa īpašnieku, kurā viņš varētu norādīt to, ka viņam nelikumīgi atņemta brīvība, un prasīt atlīdzināt zaudējumus. Tiesa izvērtēja valdības iesniegtos piemērus no nacionālo tiesu judikatūras un secināja, ka, lai gan šie lēmumi bija pieņemti pēc tam, kad norisinājās izskatāmās lietas faktiskie apstākļi, tie pietiekami skaidri norādīja uz to, ka nacionālās vispārējās jurisdikcijas tiesas varēja konstatēt, ka brīvības atņemšana ir bijusi prettiesiska un atbilstošā gadījumā piešķirt personai kompensāciju. Tas vien, ka personai var pastāvēt šaubas, vai tiesību aizsardzības līdzeklis novedīs pie sekmīga iznākuma, nav uzskatāms par pietiekamu iemeslu, lai šādu līdzekli neizmanto. Ja pieteicējs šo līdzekli būtu izmantojis, tiesas varētu ne tikai izvērtēt to, vai ir notikusi brīvības atņemšana un vai tā ir bijusi tiesiska, bet arī piešķirt kompensāciju, ja tā nebūtu atbildusi Konvencijas 5. panta prasībām.

Otrkārt, tiesa vērtēja, vai pieteicējs varēja pieprasīt tūlītēju atbrīvošanu, iesniedzot steidzamu pieteikumu par pagaidu noregulējumu. Tiesa atkal uzsvēra, ka pieteicēja šaubas par to, vai viņam izdotos panākt tūlītēju atbrīvošanu, varēja risināt, tieši vēršoties nacionālajā tiesā. ECT norādīja, ka visu brauciena laiku pieteicējs ir varējis sazināties ar savu ģimeni un juristu, kas liecina par to, ka viņš varēja saņemt efektīvu juridisku palīdzību. Līdz ar to arī šis ir uzskatāms par efektīvu tiesību aizsardzības līdzekli.

Kopumā tiesa secināja, ka pieteicējs nav izsmēlis visus nacionālos tiesību aizsardzības līdzekļus, kas ir liedzis nacionālajām tiesām pildīt savu fundamentālo lomu Konvencijas aizsardzības sistēmā. Turklāt, ja viņš būtu vērsies nacionālajās tiesās, tās ne tikai varētu izvērtēt iespējamās brīvības atņemšanas tiesiskumu, bet arī ECT būtu varējusi iepazīties ar nacionālo tiesu veikto faktisko un tiesisko apstākļu izvērtējumu. Tāpat jāņem vērā tas, ka valstīm ir tiesības kontrolēt ārzemnieku iebraukšanu valstī, tāpēc šajā jomā ir jo īpaši nozīmīgi dot nacionālajām tiesām iespēju interpretēt nacionālās tiesību normas. Tāpat Itālijas tiesām nebija dota iespēja pārbaudīt, vai ir bijušas kādas problēmas ar Šengenas Robežu kodeksa normu interpretāciju, kā arī izvērtēt nepieciešamību vērsties Eiropas Savienības Tiesā.

Līdz ar to, ECT noraidīja pieteicēja sūdzību daļā par iespējamo Konvencijas 5. panta pārkāpumu nacionālo tiesību aizsardzības līdzekļu neizsmelšanas dēļ.

Savukārt vērtējot iespējamo Konvencijas 3. panta pārkāpumu, tiesa norādīja, ka pieteicējs nebija īpaši neaizsargāta persona nedz viņa vecuma, nedz citu apstākļu dēļ. Tāpat kajīte, kurā uzturējās pieteicējs, bija pietiekami liela, tīra, kā arī tajā nonāca svaigs gaiss un dabiskā gaisma. Tāpat nekādi apstākļi neliecina par to, ka pieteicējs nebūtu saņēmis ēdienu vai dzeramo ūdeni, kā arī viņam netika atņemtas viņa personīgās mantas un aizliegta komunikācija ar ģimenes locekļiem vai juristu.

Tiesa atzina, ka pieteicēja sūdzība daļā par iespējamo Konvencijas 3. un 13. panta pārkāpumu ir noraidāma kā acīmredzami nepamatota.

B. Būtiskākie palātu nolēmumi

1. [Manowska v. Poland](#)

Pieteikumi Nr. 51455/21 u.c., 2025. gada 1. aprīlis

Tiesa noraida sūdzību par tiesībām uz pieeju tiesai tādā procesā, kas saistīts ar personu virzīšanu tiesnešu amatam, jo tā rezultātam nebija tiešas ietekmes uz pieteicēju tiesībām

Lietā ir saistīta ar plašu kritiku izpelnījušos tiesu reformu Polijā. 2018. gadā tika izsludināta pieteikšanās uz tiesneša amata vietām Augstākās tiesas Civillietu departamentā. Nacionālā tieslietu padome (*National Council of the Judiciary*), kas ir atbildīga par tiesnešu kandidātu virzīšanu, visus sešus pieteicējus (kā arī vēl vienu personu) virzīja šiem amatiem. Savukārt vairākas personas, kuras minētā padome nevirzīja tiesneša amatam, šo lēmumu pārsūdzēja Augstākajā administratīvajā tiesā. Augstākā tiesa pieņēma pagaidu noregulējumu, apturot Nacionālās tieslietu padomes lēmumu, bet, neskatoties uz to, Polijas prezidents iecēla amatā padomes virzītos kandidātus. Augstākā administratīvā tiesa pieņēma spriedumu, kurā norādīja gan to, ka Nacionālā tieslietu padome nav neatkarīga no likumdevējas un izpildvaras tiesnešu iecelšanas amatā procesā, gan to, ka tiesību normās veiktie grozījumi, kas liedz šādus padomes lēmumus pārsūdzēt Augstākajā tiesā, ir antikonstitucionāli un tādējādi šajā lietā nav piemērojami. Tomēr Augstākā tiesa uzsvēra, ka tās spriedums nekādā veidā nerada sekas attiecībā uz aktu, ar kuru Polijas prezidents iecēla amatā konkrētos tiesnešus, pamatojoties uz padomes rekomendāciju.

Neskatoties uz to, pieteicēji vērsās ECT, norādot uz viņiem Konvencijas 6. panta 1. punktā ietverto tiesību pārkāpumu (pieeja tiesai un taisnīga lietas izskatīšana). Proti, viņi sūdzējās par to, ka nebija iesaistīti tiesas procesā Augstākajā tiesā, kura mērķis bija pārskatīt padomes lēmumu, kas bija pamatā viņu iecelšanai tiesnešu amatā Augstākās tiesas Civillietu departamentā.

Tiesa norādīja, ka, lai Konvencijas 6. panta 1. punkts būtu piemērojams, ir jāpastāv strīdam par tādām tiesībām, kas atzītas nacionālajās tiesību normās. ECT atzina, ka pieteicēji savā sūdzībā skaidri neidentificēja tādas “civiltiesības”, par kurām Augstākā tiesa bija lēmusi bez viņu piedalīšanās. Proti, pieteicēji bija vien vispārīgi norādījuši, ka Augstākās tiesas spriedums varētu raisīt sabiedrībā šaubas un diskusiju par viņu amatā iecelšanas tiesiskumu. Vēlāk procesa gaitā ECT pieteicēja norādīja, ka tas, ka viņiem nebija nodrošināta piekļuve tiesai, ir skāris viņu reputāciju, kā arī nodarbošanos. Tomēr ECT atzina, ka nekas Augstākās tiesas spriedumā neliecina par to, ka pieteicēju reputācijas jautājums jebkad būtu bijis šī procesa priekšmets, jo tiesa vien lēma par Nacionālās tieslietu padomes lēmuma tiesiskumu. Tāpat tiesa norādīja, ka šaubas par tiesnešu virzīšanas procesa tiesiskumu un iespējamo kandidātu reputācijas jautājumiem sabiedrībā bija izskanējušas jau uzreiz pēc konkursa izsludināšanas. Ņemot vērā, ka pieteicēji bija pieredzējuši juristi, nav iespējams iedomāties, ka pieteicēji nezināja par sabiedrisko diskusiju gan Polijas, gan starptautiskā līmenī attiecībā uz konkursa norises tiesiskumu. Neskatoties uz šīm šaubām, pieteicēji brīvprātīgi deva zvērestu, stājoties amatā. Tādējādi ECT atzina, ka nav konstatējama cieša saikne starp nacionālo tiesas procesu un pieteicēju reputāciju, jo šāda saikne ir pārāk vāja. Tādējādi tiesvedības iznākums nebija tieši izšķirošs attiecībā uz pieteicēju tiesībām uz reputāciju.

Secīgi tiesa atzina, ka no nacionālajām tiesību normām neizriet pieteicēju tiesības būt nodarbinātiem tiesneša amatā tieši Augstākajā tiesā. Pat ja šādas tiesības būtu konstatējamas, arī šajā aspektā ECT nekonstatēja, ka Augstākās administratīvās tiesas spriedums būtu bijis tieši izšķirošs šo tiesību kontekstā, jo pieteicēji bija devuši tiesneša zvērestu un paši atzinuši, ka minētais spriedums neradīja tiesiskas sekas attiecībā uz Nacionālās tieslietu padomes pieņemto lēmumu par viņu virzīšanu tiesnešu amatā.

Līdz ar to ECT atzina, ka sūdzība ir nepieņemama, un to noraidīja.

Tomēr ECT īpaši uzsvēra, ka Polijas izpildvaras un likumdevējvaras rīcība ir negatīvi vērtējama – tā bija vērsta uz to, lai tiesas kontrolei atņemtu jebkādas tiesiskas vai faktiskas sekas. Proti, nekādā gadījumā nevar akceptēt tādu situāciju, kad valsts prezidents ieceļ amatā tiesnešus, neskatoties uz to, ka vēl norisinās tiesas process, kura mērķis ir pārbaudīt amatā virzīšanas tiesiskumu.

2. Backović v. Serbia (no. 2)

Pieteikums Nr. 47600/17, 2025. gada 8. aprīlis

Naudas soda uzlikšana advokātam par necieņu pret tiesu nepārkāpj tiesības uz vārda brīvību

Pieteicējs ir jurists. 2008. gadā Somboras rajona tiesa pieņēma nolēmumu, ar kuru tika atzīts, ka vairāku Somboras pilsētas domes deputātu, tai skaitā pieteicēja, pilnvaras ir

izbeigušās. Tomēr Serbijas Konstitucionālā tiesa uzdeva administratīvajai tiesai grozīt šo nolēmumu, jo tas esot pārkāpis pieteicēja un pārējo personu tiesības. Administratīvā tiesa to izdarīja. Pieteicējs kopā ar citiem deputātiem, kuru vārdā viņš darbojās kā pārstāvis, lūdza rajona tiesai izpildīt jauno spriedumu, apstiprinot, ka viņi joprojām ir domes deputāti. Tiesa viena tiesneša sastāvā viņa prasību pirmajā instancē noraidīja, norādot, ka administratīvās tiesas spriedums nav izpildāms dokuments. Savā sūdzībā pieteicējs attiecīgās tiesas tiesnešus citstarp sauca par “juridiskiem ģēnījumiem un tiesību gigantiem”, tāpat norādīja, ka rajona tiesas secinājumi ir pilnīgas muļķības, kas tapuši vai nu ļaunprātības dēļ, vai zināšanu trūkuma dēļ, un tas kopumā nav savienojams ar profesionālu tiesu varu tiesiskā valstī. Tā rezultātā pirmās instances tiesas tiesnesis, kurš arī bija pieņēmis pieteicējam iepriekš nelabvēlīgo nolēmumu, piesprieda pieteicējam aptuveni 900 eiro lielu naudas sodu, kuru otrās instances tiesa pēc pieteicēja sūdzības samazināja uz aptuveni 450 eiro lielu naudas sodu.

Pieteicējs ECT norādīja uz Konvencijas 10. pantā ietverto tiesību pārkāpumu, apgalvojot to, ka viņa izteikumi neesot bijuši aizskaroši.

Vērtējot, vai ierobežojums ir bijis nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā, tiesa atsaucās uz savu iepriekšējo judikatūru, uzsverot tieši juristu īpašo lomu. Lai gan juristiem ir zināma rīcības brīvība attiecībā uz tiesā izmantojamajiem argumentiem, tomēr viņu izteiksmes brīvība tiesas procesā nav neierobežota. Tāpat ir skaidri jānošķir kritika no apvainojumiem. Ja vienīgais mērķis ir apvainot tiesu vai tiesnešus, atbilstoša sankcija būtībā nerada Konvencijas 10. panta pārkāpumu.

Izskatāmās lietas ietvaros tiesa pievērsa uzmanību faktam, ka pieteicējs nevis, piemēram, vērās ar kritiku par tiesu medijos, bet gan viņa izteikumi bija daļa no iekšējas komunikācijas starp juristu un tiesu. Šīs komunikācijas ietvaros viņš izsmēja tiesnešu profesionalitāti. Turklāt, ņemot vērā, ka strīdus nolēmumu pieņēma viens tiesnesis, bija secināms, ka pieteicēja izteikumiem bija personisks raksturs, tas ir, tie varēja tikt uztverti kā vērsti tieši pret konkrēto tiesnesi, kurš izskatīja viņa lietu. Līdz ar to, tā kā pieteicēja izteikumi bija formulēti nievājošā un nepieklājīgā tonī un tie ne tikai kritizēja nolēmuma pamatojumu, bet arī bija vērsti pret tiesu, kā arī tiesneša pieredzi un profesionalitāti, ECT neuzskatīja, ka nacionālo tiesu vērtējums būtu nepamatots. Un, lai gan sākotnējo lēmumu par naudas soda piemērošanu pieņēma tas pats tiesnesis, kuru personīgi bija aizskāruši pieteicēja izteikumi, šo lēmumu varēja pārsūdzēt un pieteicējs šādu iespēju arī izmantoja.

Tāpat tiesa ņēma vērā arī to, ka pieteicējam piemērotais naudas sods bija salīdzinoši neliela apmēra un ka tas neatstāja ietekmi uz viņa profesionālo darbību.

Līdz ar to ECT nekonstatēja Konvencijas 10. panta pārkāpumu.

3. [Green v. the United Kingdom](#)

Pieteikums Nr. 22077/19, 2025. gada 8. aprīlis

Personas identitātes atklāšana parlamenta sēdē, deputātam izmantojot parlamentāro imunitāti

Pieteicējs ir plaši zināms uzņēmējs, tostarp bijis uzņēmuma *Arcadia Group* valdes priekšsēdētājs. *The Telegraph* – multimediju ziņu izdevēja – žurnālists vērsās pie *Arcadia Group*. Žurnālists plānoja publicēt rakstu par apgalvojumiem, kas saistīti ar to, ka pieteicējs esot seksuāli uzmācies un iebiedējis bijušos darbiniekus, ar kuriem viņš iepriekš bija panācis izlīgumus konfidencialitātes vienošanās formā. Pieteicējs un *Arcadia Group* vērsās tiesā, lūdzot tiesai aizliegt laikrakstam publicēt informāciju, kas tika atklāta, pārkāpjot vienošanos konfidencialitāti. Tāpat viņi pieprasīja pagaidu noregulējumu, lai nepieļautu šīs informācijas izpaušanu līdz nolēmuma pieņemšanai. Apelācijas instances tiesa lūgumu par pagaidu noregulējumu apmierināja, kā arī izdeva pieteicēja anonimitātes rīkojumus. Laikraksts rakstu publicēja tādā veidā, kas ievēroja pagaidu noregulējumu. Nākamajā dienā viens no Lielbritānijas Lordu palātas locekļiem pēc parlamentārajām debatēm, atsaucoties uz savu parlamentāro imunitāti, palātas sēdē sniedza personīgu paziņojumu, atklājot pieteicēju kā personu, par kuru tika publicēts anonimizētais raksts. Šie komentāri tika plaši atspoguļoti medijos, un rīkojumi par anonimitāti, tiem kļūstot bezjēdzīgiem, ar pušu piekrišanu tika atcelti. Tikmēr Lordu palātas Standartu komisārs izvērtēja pieteicēja iesniegto sūdzību pret parlamenta locekli par Lordu palātas uzvedības kodeksa pārkāpumu. Komisārs konstatēja, ka parlamentārās imunitātes jautājumi neietilpst viņa kompetencē.

Sūdzībā ECT pieteicējs norādīja uz Konvencijas 8. panta pārkāpumu (tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību), sūdzoties par kontroles trūkumu attiecībā uz parlamentārās imunitātes izmantošanu informācijas atklāšanai, kas bija pakļauta tiesas aizliegumam. Viņš arī norādīja uz Konvencijas 6. panta pārkāpumu (tiesības uz taisnīgu tiesu) un 13. panta pārkāpumu (efektīva tiesību aizsardzība), norādot, ka nebija varējis vērsties tiesā pret parlamenta locekli.

Visupirms ECT secināja, ka ir konstatējams pieteicēja tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību ierobežojums, jo ietekme uz viņa reputāciju neapšaubāmi bija būtiska. Proti, viņa anonimitāte, ja tā reiz tika zaudēta, tika zaudēta uz visiem laikiem, neskatoties uz to, ka bija pieņemts pagaidu noregulējums, kurā tika konstatēts, ka raksts radītu tūlītējas un, iespējams, nenovēršamas sekas pieteicējam.

ECT norādīja, ka pieteicēja sūdzība būtībā ir saistīta ar tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību un izteiksmes brīvības līdzsvarošanu valsts tiesību sistēmā. Tādēļ šis jautājums ir jāizvērtē no valsts pozitīvo pienākumu skatpunkta Konvencijas 8. panta ietvaros. Proti, šajā lietā pamata jautājums ir par to, vai no Konvencijas 8. panta izrietošais pozitīvais pienākums pieprasa preventīvu (*ex ante*) un retrospektīvu (*ex post*) kontroles mehānismu ieviešanu, lai nepieļautu, ka parlamenta locekļi atklāj tādu informāciju, uz kuru attiecas tiesas noteikti ierobežojumi par privātuma aizsardzību.

Tiesa, atsaucoties uz savu iepriekšējo judikatūru, atzina, ka Lordu palātai piemīt plaša rīcības brīvība savu iekšējo jautājumu regulēšanā, attiecīgi arī lēmumu pieņemšanā par to, vai ieviest preventīvus un retrospektīvus kontroles mehānismus, lai nepieļautu, ka tās locekļi atklāj informāciju, uz kuru attiecas aizliegumi, kas saistīti ar privātuma aizsardzību.

Lielbritānijā pastāv *sub judice* noteikums, kas ietverts rezolūcijā un uzliek Lordu palātas locekļiem pienākumu vismaz 24 stundas iepriekš informēt Lordu palātas spīkeri par nodomu atsaukties uz lietu, kurā norisinās tiesvedības process. Tas nodrošina

zināmu preventīvu kontroli pār parlamentārās imunitātes izmantošanu, lai apspriestu tiesvedības jautājumus. Tomēr šāds noteikums nav ietverts parlamenta uzvedības kodeksā, līdz ar ko komisārs šo jautājumu pēc pieteicēja sūdzības nevarēja skatīt. Neskatoties uz to, Lielbritānijā pastāv zināma mēra retrospektīva kontrole, jo pieteicējs varēja vērsties pie komisāra citā aspektā, ko viņš arī darīja, sūdzībā atsaucoties uz to, ka Lordu palātas loceklis nebija deklarējis savu saistību ar juridisko biroju, kas pārstāv *The Telegraph* (sūdzība gan tika noraidīta). Tāpat, lai gan valdība šajā lietā bija norādījusi, ka tai nav šaubu, ka Lordu palātas locekļa rīcība ietilpa viņa parlamentārās privilēģijas tvērumā (kā tas būtu arī lielākajā daļā citu Eiropas Padomes dalībvalstu), kopumā šā tvēruma noskaidrošana ir nacionālo tiesu kompetencē ietilpstošs jautājums. Neskaidrās situācijās persona tiesā var argumentēt, ka kāda rīcība neietilpst šādā tvērumā, un sev labvēlīga iznākuma gadījumā pieprasīt kompensāciju.

Lielbritānija jau pirms desmit gadiem bija izvērtējusi nepieciešamību ieviest papildu kontroles mehānismu, bet neuzskatīja to par nepieciešamu, jo šādi gadījumi ir reti. ECT uzsvēra, ka, ņemot vērā, ka valsts iestādes, īpaši parlaments, labāk nekā starptautiska tiesa var izvērtēt nepieciešamību ierobežot parlamenta locekļa rīcību, ECT vajadzētu ļoti pamatotus iemesls, lai savu vērtējumu pretnostatītu valsts parlamenta skatījumam. Turklāt tiesa norādīja, ka tai nav zināma neviena cita Eiropas Padomes dalībvalsts, kas būtu ieviesusi stingrākus kontroles mehānismus. Tieši otrādi – lielākajā daļā valstu parlamentārā imunitāte nodrošina absolūtu parlamentārieša aizsardzību attiecībā uz jebkādiem parlamentāriešu izteikumiem, kas veikti parlamentā vai plašākā nozīmē – pildot savus parlamentāros pienākumus.

Pieteicējs bija norādījis, ka tādi izteikumi, kas pārkāpj tiesas aizliegumus, nav tāda jēgpilna diskusija, kuras aizsardzībai tika radīta parlamentārā imunitāte. Tomēr ECT norādīja, ka līdz šim brīdim tā ir atzinusi, ka parlamentārieša rīcība nav uzskatāma par viņa parlamentāro funkciju īstenošanu tikai tad, ja tas ir noticis, pirms persona kļuvusi par parlamenta locekli vai noticis ārpus parlamenta un drīzāk līdzinājās personiskam konfliktam. Līdz ar to, ja ECT personas izteikumus parlamentā atzītu par tādiem, kas ir ārpus parlamentārās darbības, tas būtu bezprecedenta gadījums un būtu pretrunā ar parlamentārās imunitātes principa darbību lielākajā daļā dalībvalstu.

Lai gan Lordu palātas locekļa rīcības sekas attiecībā uz pieteicēju un citiem iesaistītajiem ir bijušas būtiskas, ECT joprojām uzsvēra, ka, ievērojot konstitucionālo principu par parlamenta autonomiju, tieši valstu parlamenti ir tie, kas pirmām kārtām izvērtē nepieciešamību ierobežot savu locekļu rīcību. Tā kā Lielbritānija šo jautājumu jau ir izvērtējusi, tad ECT atzina, ka šajā brīdī tieši valsts, īpaši paša parlamenta, ziņā noteikt, vai ir nepieciešami kādi papildu kontroles mehānismi. Tomēr, ņemot vērā būtiskās sekas, ko šāda informācijas izpaušana var radīt personai, kā arī tiesiskuma un varas dalīšanas principam, tiesa norādīja, ka tas, vai ir nepieciešami papildu kontroles mehānismi, ir regulāri jāpārskata nacionālā līmenī.

Tādējādi ECT atzina, ka valsts nav pārkāpusi savu rīcības brīvību, un nav pietiekami stipru iemeslu, lai ECT rīkotos parlamenta vietā, uzliekot par pienākumu valstij ieviest papildu kontroles mehānismus. Līdz ar to netika konstatēts Konvencijas 8. panta pārkāpums.

Visbeidzot, ECT atzina sūdzību daļā par iespējamo 6. un 13. panta iespējamo pārkāpumu par acīmredzami nepamatotu.

4. [Sytnyk v. Ukraine](#)

Pieteikums Nr. 16497/20, 2025. gada 24. aprīlis

Trūkumi tiesas procesā, kurā par vainīgu dāvanu pieņemšanā atzīta augsta līmeņa amatpersona, kas nodarbojas ar korupcijas apkarošanu

Pieteicējs bija Ukrainas Nacionālā Antikorupcijas Biroja direktors no 2015. līdz 2022. gadam. Tomēr 2019. gadā pret viņa pašu tika uzsākta izmeklēšana saistībā ar apsūdzībām korupcijā. Process tika uzsākts par dāvanu pieņemšanu – atpūtas braucienu apmaksu –, kas ir uzskatāms par administratīvo pārkāpumu. Galvenais liecinieks lietā bija pieteicēja draugs, kurš sākotnēji norādīja, ka bija šīs brīvdienas organizējis un par tām maksājis. Pieteicējs to noraidīja, norādot, ka visu summu bija atmaksājis, turklāt izmaksas sedza arī citas ģimenes, ar kurām viņš tur uzturējās, kuras pieteicēja apgalvojumu apstiprināja. Tāpat viņš norādīja, ka šāda liecība pret viņu ir sniegta spiediena izdarīšanas rezultātā, un process kopumā tika uzsākts tā dēļ, ka viņš bija iesaistīts izmeklēšanā par korupcijas noziegumiem, kuros iesaistīta Ģenerālprokurora ģimene un Iekšlietu ministrijas amatpersonas.

Pirmās instances tiesa atzina pieteicēju par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, piesprieda naudas sodu un konfiscēja dāvanu – naudas summu par brīvdienām. Apelācijas instances tiesa pirmās instances tiesas spriedumu atstāja negrozītu. Īsi pēc tam informācija par pieteicēju, kā arī nodarījuma un soda apraksts tika publicēts publiski pieejamā vienotā valsts reģistrā par personām, kuras izdarījušas ar korupciju saistītus pārkāpumus.

Pieteicējs vērsās ECT, norādot, ka ir pārkāptas viņam Konvencijas 6. panta 1. punktā ietvertās tiesības (tiesības uz taisnīgu tiesu), 8. pantā ietvertās tiesības (privātās dzīves neaizskaramība), kā arī pārkāpts Konvencijas 18. pants (aizliegums Konvencijā ietverto cilvēktiesību ierobežojumus izmantot citiem mērķiem kā vien tiem, kam tie ir paredzēti) kopsakarā ar Konvencijas 6. un 8. pantu.

Visupirms ECT izvērtēja Konvencijas 6. panta iespējamo pārkāpumu tā krimināltiesiskajā aspektā.

Pirmkārt, tiesa vērtēja tiesas procesa iespējamo netaisnīgumu. ECT norādīja, ka nacionālās tiesas savus nolēmumus bija pieņēmušas, galvenokārt balstoties tikai uz viena liecinieka – pieteicēja drauga – liecībām, kuras turklāt bijušas neprecīzas, nekonsekventas, kā arī pretrunā ar citu liecinieku liecībām un pierādījumiem. Pieteicējs turklāt bija norādījis uz konkrētiem apstākļiem, kas varēja apstiprināt to, ka uz galveno liecinieku ir ticis izdarīts spiediens no prokuratūras puses. ECT norādīja, ka, ņemot vērā šī liecinieka sniegto liecību lomu tiesas procesā, pieteicējs pamatoti varēja sagaidīt konkrētu atbildi uz saviem argumentiem par šo pierādījumu kvalitāti. Tomēr neviena no tiesu instancēm uz šiem argumentiem neatbildēja, kā arī neizvērtēja aizstāvības puses liecinieku liecības. Līdz ar to ECT secināja, ka nacionālās tiesas patvaļīgi sadalīja pierādīšanas pienākumu, neizvērtēja pieteicēja būtiskus argumentus un tādējādi liedza viņam jebkādu reālu iespēju efektīvi apstrīdēt pret viņu izvirzītās apsūdzības.

Otrkārt, ECT vērtēja tiesas iespējamo neobjektivitāti. Pieteicējs bija norādījis uz to, ka pirmās instances tiesas tiesnesis kā liecinieks bija iesaistīts citā kriminālprocesā, kas bija uzsākts par prokurora iespējamu mēģinājumu dot kukuli tiesnesim. ECT norādīja, ka pieteicējam bija pamatotas bažas par tiesneša iespējamo neobjektivitāti uz viņa izdarīta spiediena rezultātā, ņemot vērā iespēju, ka tiesneša liecinieka statuss jebkurā brīdī varētu tikt mainīts uz apsūdzētā statusu. Tomēr nacionālās tiesas uz šiem pieteicēja argumentiem nesniedza atbildi, un pats tiesnesis, nesniedzot nekādu pamatojumu, noraidīja viņam pieteikto noraidījumu.

Līdz ar to ECT konstatēja Konvencijas 6. panta pārkāpumu, jo pieteicējam nebija nodrošināts taisnīgs tiesas process objektīvā tiesā, un lēmumu pieņemšanas process, kas noveda pie viņa saukšanas pie atbildības, bija būtiski nepilnīgs.

Pievēršoties Konvencijas 8. panta iespējamajam pārkāpumam, ECT visupirms noraidīja valdības argumentu, ka izskatāmajā lietā būtu piemērojams lietā *Gillberg pret Zviedriju* piemērotais princips, kas noteic to, ka persona nevar atsaukties uz Konvencijas 8. pantu, lai sūdzētos par reputācijas aizskārumu, ja reputācijas zudums ir pašas personas rīcības paredzamās sekas, piemēram, ja persona pati ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu vai citu pārkāpumu, kas izraisa juridisku atbildību, jo izskatāmajā lietā pieteicēja pārkāpums netika konstatēts taisnīgā tiesas procesā. Secīgi tiesai bija jāpārlicinās, vai pieteicēja tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību pārkāpums ir tik būtisks, lai būtu pamats piemērot Konvencijas 8. pantu. ECT atzina, ka apzīmējums “korumpēts” ne vien meta ēnu uz pieteicēja labo reputāciju, bet arī kopumā grāva viņa ilggadējās karjeras uzticamību korupcijas apkarošanas jomā. Tādējādi Konvencijas 8. pants šajā lietā bija piemērojams.

Ņemot vērā, ka lēmuma pieņemšanas process bija būtiski nepilnīgs, ECT konstatēja, ka nacionālās tiesas nebija sniegušas “atbilstošu un pietiekamu” pamatojumu pieteicēja tiesību ierobežojumam, kā arī šāds ierobežojums nebija samērīgs ar iespējamo leģitīmo mērķi – novērst korupciju publiskajā sektorā. Lai gan Ukrainas Administratīvo pārkāpumu kodekss paredzēja to, ka, ja persona neizdara atkārtotu pārkāpumu gada laikā, tās sodāmība tiek dzēsta, nav skaidrs, kā minētā norma var tikt jēgpilni īstenota, ja personas dati arī turpmāk paliek reģistrā par personām, kuras izdarījušas ar korupciju saistītus pārkāpumus, bez iespējas tos dzēst.

Tādējādi ECT konstatēja arī Konvencijas 8. pantā ietverto tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību pārkāpumu.

Visbeidzot, izvērtējot Konvencijas 18. panta iespējamo pārkāpumu, ECT konstatēja, ka prokuratūrai ir bijis slēpts nolūks – diskreditēt personīgi tieši pieteicēju. To apstiprināja vairāki apstākļi, tostarp iekšlietu ministra naidīgā attieksme pret pieteicēju, tas, ka izmeklēšana tika veikta šī ministra pārraudzībā, konflikts starp Nacionālo Antikorupcijas Biroju un Ģenerālprokuratūru, uz liecinieku iespējami izdarītais spiediens, kā arī citi apstākļi. Tādējādi ECT secināja, ka lietas galvenais mērķis nebija korupcijas novēršana, bet gan personisks uzbrukums tieši pieteicējam.

Līdz ar to ECT nosprieda, ka ir noticis arī Konvencijas 18. panta kopsakarā ar 6. un 8. pantu pārkāpums.

5. Avagyan v. Russia

Pieteikums Nr. 36911/20, 2025. gada 29. aprīlis

Administratīvā atbildība par informācijas par Covid-19 izplatīšanu – tiesību uz vārda brīvību pārkāpums

Pieteicēja 2020. gada maijā platformā Instagram savā profilā ar 2600 sekotājiem publicēja komentāru: “Krasnodarā un tās apkārtnē nav ziņots par nevienu koronavīrusa gadījumu, un nevienam pacientam ar koronavīrusa diagnozi nav apstiprināts pozitīvs testa rezultāts.” Šis komentārs saņēma vienu “patīk” reakciju, kā arī kāds cits lietotājs atbildēja uz to, norādot, ka šādi gadījumi ir konstatēti, un aicināja citus pieņemt informētus lēmumus. Uz šo komentāru pieteicēja atbildēja, ka cilvēki baidās runāt par to, jo baidās zaudēt darbu vai pat dzīvību, un visi zina, ka ir iespējams nopelnīt naudu, ja oficiālajā nāves apliecībā kā nāves cēloni norāda koronavīrusu. Pieteicēja pēc tam tika saukta pie administratīvās atbildības, un viņai tika piemērots naudas sods aptuveni 400 eiro apmērā par nepatiesas informācijas izplatīšanu internetā.

Pieteicēja sūdzībā ECT norādīja, ka tādējādi ir tikušas pārkāptas viņai Konvencijas 10. pantā ietvertās tiesības uz izteiksmes brīvību, kā arī Konvencijas 6. pantā ietvertās tiesības uz taisnīgu tiesu.

ECT, vērtējot, vai šāds ierobežojums ir nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā, ņēma vērā bezprecedenta situācijas kontekstu, kas saistīts ar ārkārtas situāciju sabiedrības veselības jomā.

Tiesa uzsvēra atšķirību starp pieteicēju šajā lietā un pieteicēju citā tās izskatītā lietā, kurš bija medicīnas profesionālis, norādot, ka pieteicēja nav nedz žurnāliste, nedz pasniedz sevi kā autoritatīvu informācijas avotu, kas ziņo par pandēmiju. Viņas komentāri, kas tika publicēti personīgajā profilā, bija kā atbilde rakstam par iespējamiem pārkāpumiem Covid-19 gadījumu uzskaitē, paužot kritiku par caurskatāmības trūkumu, nevis apgalvojot, ka viņa sniedz pārbaudītu faktisko informāciju. Tādējādi viņu nevar pakļaut tādiem pašiem standartiem attiecībā uz publicējamā materiāla pārbaudi kā profesionālus medijus, jo tas uzliktu nepamatotu slogu viņas dalībai sabiedriskajās debatēs.

Tālāk tiesa, pārbaudot to, vai nacionālās tiesas sniedza atbilstošu un pietiekamu pamatojumu tiesību ierobežojumam, ņēma vērā nacionālajās normās noteiktos kritērijus, lai personu sauktu pie atbildības – informācijai ir jābūt “zināmai kā nepatiesai”, “sociāli nozīmīgai”, jātiek pasniegtai kā uzticamai, kā arī jākonstatē, ka tā radīja konkrētus riskus sabiedrības veselībai vai drošībai. Tiesa konstatēja, ka pastāv šaubas, vai nacionālās tiesas konstatēja lielāko daļu no šiem elementiem. Tās nekādā veidā necentās noskaidrot pieteicējas mērķi informācijas izplatīšanai, kā arī nevērtēja viņas paskaidrojumu, ka viņa bija paļāvusies uz internetā iepriekš publicētu informāciju. Tieši pretēji – nacionālās tiesas vienkārši norādīja, ka pieteicēja nav norādījusi uz nekādiem pierādījumiem, ka koronavīruss nepastāv. Šī pieeja būtībā padarīja nodarījumu par tādu, attiecībā uz kuru ir piemērojama stingrā atbildība par nepierādītiem apgalvojumiem. Tāpat tiesa norādīja, ka šāda informācija, protams, ir sociāli nozīmīga, bet tieši tāpēc tā arī ir aizsargājama Konvencijas 10. panta ietvaros. Nacionālās tiesas būtībā sodīja pieteicēju par iesaistīšanos diskusijā, kas demokrātiskai

sabiedrībai ir nepieciešama, īpaši krīzes laikā, kad caurskatāmība un atbildība ir prioritāras. ECT ņēma vērā arī to, ka komentāri tika publicēti pandēmijas sākuma posmā, kad informācija par vīrusu vēl tikai parādījās un strauji mainījās. Turklāt nacionālās tiesas neņēma vērā arī to, ka pieteicējas profilam nebija daudz sekotāju, tas tika uzturēts privātiem nolūkiem, kā arī komentāri saņēma minimālu reakciju no citiem.

Visbeidzot, tiesa norādīja, ka arī tiesas procesā bija pieļauti trūkumi – apsūdzības puses neesība tiesas procesā, kas būtībā nozīmē to, ka šo lomu uzņemas tiesa. Šajā lietā tas nozīmēja to, ka nevienai pusei nebija jāpierāda, ka izpildās nodarījuma sastāva pazīmes, būtībā pierādīšanas pienākumu pārnesot uz pieteicēju.

Tādējādi ECT konstatēja, ka ierobežojumam nav atbilstoša un pietiekama pamatojuma, kā arī to, ka tas nebija patiesi vērsts uz izvirzīto leģitīmo mērķu sasniegšanu. Lai gan dezinformācija apkarošana var būt pamatots mērķis ārkārtas situācijas laikā, izskatāmajā lietā regulējums vairāk tika vērsts uz atklātas sabiedrības diskusijas kavēšanu, nekā uz sabiedrības veselības aizsardzību.

Līdz ar to tika atzīts Konvencijas 10. panta pārkāpums.

ECT konstatēja arī to, ka apsūdzības puses neesība administratīvā pārkāpuma procesā ir radījusi Konvencijas 6. panta pārkāpumu.

C. Nolēmumi lietās pret Latviju

Pārskata periodā nav pieņemti.

D. Komunicētās lietas pret Latviju

Pārskata periodā nav.

E. Izpildes lietas pret Latviju

1. Bluks Savickis v. Latvia

Pieteikums Nr. 44570/10, sprieduma datums: 2024. gada 13. jūnijs; izpildes rezolūcijas datums: 2025. gada 30. aprīlis

Sprieduma teksts (angļu val.):

<https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-234142%22%5D%7D>

Izpildes informācija: <https://hudoc.exec.coe.int/?i=004-66773>

Valdības ziņojums: [https://hudoc.exec.coe.int/#%7B%22execidentifier%22:%5B%22DH-DD\(2025\)255E%22%5D%7D](https://hudoc.exec.coe.int/#%7B%22execidentifier%22:%5B%22DH-DD(2025)255E%22%5D%7D)

Lietā bija saistīta ar pieteicēja norādi, ka viņa ilgstoša turēšana pirmstiesas apcietinājumā nav bijusi likumīga. ECT konstatēja Konvencijas 5. panta 3. punkta pārkāpumu, jo nacionālās tiesas nebija sniegušas pamatotus un pietiekamus iemeslus turpmākai apcietinājuma piemērošanai. ECT piešķīra pieteicējam kompensāciju 2600 eiro apmērā.

Valdība savā izpildes ziņojumā informēja Ministru Komiteju par kompensācijas izmaksu, kā arī to, ka pieteicējs vairs neatrodas pirmstiesas apcietinājumā. Attiecībā uz vispārējiem izpildes pasākumiem valdība norādīja, ka ir notikušas tiesnešu mācības par Konvencijas 5. panta prasību ievērošanu, kas veicinājušas nacionālo tiesu nolēmumu atbilstību Konvencijas standartiem, kā arī sniedza informāciju par ECT sprieduma publiskošanu. 2025. gada 30. aprīļa sēdē Ministru Komiteja izpildes lietu slēdza.

2. Malinovskis v. Latvia

Pieteikums Nr. 46084/19, sprieduma datums: 2024. gada 6. jūnijs; izpildes rezolūcijas datums: 2025. gada 30. aprīlis

Sprieduma teksts (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-234008>

Izpildes informācija: <https://hudoc.exec.coe.int/?i=004-65851>

Valdības ziņojums: [https://hudoc.exec.coe.int/#{%22execidentfier%22:\[%22DH-DD\(2024\)1453E%22\]}](https://hudoc.exec.coe.int/#{%22execidentfier%22:[%22DH-DD(2024)1453E%22]})

Lieta ir saistīta ar fizisku spēku, ko pret pieteicēju pielietoja Rīgas Centrālcietuma amatpersona, nodarot viņam miesas bojājumus. ECT konstatēja, ka izmeklēšana šajā lietā nebija pietiekami savlaicīga un vispusīga, tādēļ atzina Konvencijas 3. pantā (spīdzināšanas, necilvēcīgas un pazemojošas izturēšanās aizliegums) garantēto tiesību pārkāpumu tā procesuālajā aspektā. ECT piešķīra pieteicējam kompensāciju 3900 eiro apmērā un atlīdzinājumu par tiesāšanās izdevumiem 650 eiro apmērā.

Valdība savā izpildes ziņojumā informēja Ministru Komiteju par kompensācijas izmaksu, kā arī to, ka izbeigto pirmstiesas kriminālprocesu nevar atjaunot, jo ECT sprieduma brīdī jau bija iestājies kriminālatbildības noilgums, kas šajā gadījumā bija 10 gadi. Attiecībā uz vispārējiem izpildes pasākumiem valdība norādīja, ka jau kopš 2015. gada izmeklēšanu par iespējamiem pārkāpumiem, ko izdarījušas valsts amatpersonas, kas pielīdzināma spīdzināšanai, necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei, veic Iekšējās drošības birojs. Tāpat norādīts uz pasākumiem, kas veikti, lai stiprinātu prokuratūras uzraudzību pār tādām izmeklēšanām, kas saistītas ar valsts amatpersonu vardarbīgu izturēšanos, kā arī tas, ka ECT spriedums ir publicēts. 2025. gada 30. aprīļa sēdē Ministru Komiteja izpildes lietu slēdza.